

Proeve van minnezangen en idyllen. Deel 2

Hendrik Tollens

bron

Hendrik Tollens, *Proeve van minnezangen en idyllen. Deel 2*. Pieter Johannes Uylenbroek, Amsterdam 1802

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/toll003proe04_01/colofon.php

© 2018 dbnl

[Woord vooraf]

Het eerste stukje van dit werkje, door myne landgenooten zeer gunstig ontvangen zynde, durf ik een' noch beter uitslag voor dit tweede stukje hopen. Ik vind in het eerste deeltje, by de herlezing, verscheiden stukjes, welken ik, tot myn leedwezen, wel wenschte niet in hetzelfde te vinden. Ziedaar het gevolg der jeugdige eerezucht, die ons te spoedig tot de uitgave onzer herssenvruchtjes noopt! Ik heb getracht zodanige stukjes uit dit tweede deeltje te weeren; en zonder te vreezen dat men my belagchelyk genoeg zal wanen om deze stukjes allen als schoon op te geven, schroom ik echter niet te zeggen, dat, myns bedunkens, dit deeltje, over het algemeen, het vorige zeker overtreft. Mogt ik in eenen meer gevorderden ouderdom 'er slechts weder geen stukjes in vinden, over welkers uitgave ik my zal kunnen beklagen!

IV

Onder de onderscheiden vleijende beoordeelingen, het eerste deeltje van dit werkje te beurt gevallen, heeft die van de BIBLIOTHEEK my verre het meest behaagd, schoon ik my in twee byzondere beoordeelingen, in de BOEKZAAL, wellicht noch vry sterker zie gevleid. Het zyn zo min vleijeryën als spottende gispingen welken ik verlang. De gezegde *recentie* in de BIBLIOTHEEK draagt alle blyken van kunde en goed oordeel, en het ware te wenschen dat men meer diergelyke beoordeelingen aantrof. Uit dankbaarheid voor zodanig eene beredeneerde *recentie*, acht ik my verplicht den schryver derzelve van eene dwaling te rug te brengen. Hy schynt te voorönderstellen dat ik my in sommige stukjes van ANACREÏON, VIRGILUS, THEÏCRITUS, MOSCHUS en anderen heb bediend; intusschen verzeker ik, openhartig, dat ik, by de uitgave van het eerste deeltje, deze dichters naauwelyks by naam kende, ik, van alle kunstverkeering, van alle onderrichting, te veel verstoken! dat ik zelfs (het strekke my tot eere of tot schande) GESSNER, POOT, noch

eenig' ander' minnezanger had gelezen, wellicht alleen eenige losse stukjes, welke ik my toch niet herinner. Alle de eere en onëere, welke ik met de uitgave van dit werkje behaal, behoort dus volstrekt aan my alleen. De stukjes, welke ik heb vertaald, zyn als zodanigen opgegeven. Het is met dit deeltje, in allen opzichte, even gelyk met het vorige, zynde dit tweede reeds vervaardigd, vóór het eerste uitgegeven was; men verwondere zich ook daaröm niet in dit deeltje noch vaersjes te vinden, getiteld: AAN MYNE GELIEFDE, na men reeds in de 13de schakeering der KLEINE DICHTERLYKE HANDSCHRIFTEN een dichtstukje gevonden heeft, getiteld: AAN MYNE GADE, zynde dit laatste stukje later ontworpen.

Indien dit deeltje even gunstig als het vorige word ontsangen, zal dit my wellicht aansporen tot de uitgave van een derde, waarvoor ik noch eenigen jeugdigen voorraad bezit.

T.

Rotterdam, 18 8/11 01.

De dwaasheden der stad.

De dwaasheden der stad.

AMINTOR.

Spoeden wy ons voorwaarts, jonge bewoners dezer gelukkige streken! Spoeden wy ons voorwaarts naar de bekorelyke vallei, waar gryze Alcidemon zo vaak ons gehoor aan zyne stem boeide; waar hy ons vermaakt en leert door zyne schoone verhalen en zyne nutte lessen. Spoeden wy ons voorwaarts, jeugdige bewoners dezer streken! Alcidemon spoed zich ook naar gindsche bekorelyke vallei.

ALCIDEMON.

Treedt nader, jeugdige bewoners dezer streken! plaatst u onder de verouderde dennen, die dit aanlokkelyk dal beschaduwten. Heden zal ik, op uw' streelenden aandrang, weder met u spreken. Met het zelfde genoegen waarmede gy my hoort, zal ik u weder iets verhalen en u pogen te leeren.

SILENUS.

Wy zyn geplaatst, achtbare Alcidemon! wy luisteren. Onze oplettende aandacht zal de kleinste beweging en het geringste gerucht verhoeden. Wy luisteren: niets zullen wy hooren dan uwe stem en het geblaas der verkoelende zefirs, die om de schoone lokken onzer herderinnen dartelen.

ALCIDEMON.

ô Myne kinderen! dankt de algoede goden eindeloos voor uw geluk. Verre van de stad en hare verpeste lucht verwyderd, zyt gy met hare dwaasheden onbekend. Dezen zal ik u heden schetsen en dezen zullen u doen zien hoe gelukkig gy u moogt noemen.

MENALION.

Kunnen wy ongelukkig zyn, daar wy het voetspoor trachten te volgen, dat gy betreed?

ALCIDEMON.

Een monster, een wreedäartig monster, onverbiddelyk wreed en onverwinbaar magtig, voert dáár het gebied. Natuur, geweten en deugd zwygen, als het zyne vervarelyke stem doet hooren; men noemt dit gedrocht: vooroordeel.

ALEXIS.

Nimmer weêrgalmde de echo dit woord in onze streken.

ALCIDEMON.

Laten wy steeds dit gedrocht uit ons midden weeren, en wy zullen steeds gelukkig zyn. ô Myne kinderen! verliest nimmer de aanbiddelyke deugd uit het oog. De ondeugd waart eindeloos om u heen, en sluipt ter gelyker ryd in uw hart, als gy de deugd 'er uit laat vlugten. Zó leeft men in de steden: deugdeloos en snood, bedriegelyk en wantrouwend. Men vermomt zich achter een huigchelkleed en wil schynen het geen men niet is. Men pleegt gruwelen in den naam der deugd, en snoodheden noemt men rechtvaardig; gewoonte billykt

het wanbedryf en wetten straffen het niet. Van daar, myne kinderen! van daar het monster, dat men vooroordeel noemt. Deugd en ondeugd, door elkander verward, kan men niet meer onderscheiden. Men moet het vooroordeel eeren, schoon het gruwelen doet bestaan: gewoonte billykt die, en noemt die rechtvaardig.

IDAS.

De ongelukkigen!

ALCIDEMON.

De liefde, dat streeleend geschenk der goden, de bezielster van ons leven, de bewerkster van ons geluk, bewerkt dáár niets dan rampspoed. Men rukt de gelieven van elkander, men werpt hen in armen, van wier omhelzing zy gruwen, en men huwt hen aan het voorwerp van hunnen haat. 'Er baten geen zuchten, 'er baat geen geweene; het vooroordeel dondert met zyne vreesselyke stem, zyn geschreeuw verdooft elke tedere inspraak, en, wee ook den geen, die het alvermogend monster zou durven wederspreken!

CHROMIS.

ô Myne lieve Bauchis! wat geluk dat wy geen stedelingen zyn!

ALCIDEMON.

Deze word alöm geroemd, gene van elk veracht; niet om zyne deugden, niet om zyne snoodheid, neen! slechts om zynen rykdom, slechts om zyne behoefte. De deugdzame nooddruftige strekt ten speeltuig aan den snooden ryken. Ja, myne kinderen! het wanbe-

dryf der ryken is deugd, de deugd der behoeftigen is misdryf.

ERIK.

Dat zy tot ons komen, deze ongelukkigen! wy zullen hen gastvry in ons midden ontsangen.

ALCIDEMON.

Die dwazen! voortgezweept door eene inbeelding, die zy eerzucht noemen, bestaan zy allerlei sporeloosheden. Dezen verheffen zich, ten koste van alles, wat hen weêrstaat of hindert, tot eenen zogenaamden eeretrap; anderen stellen hunn' roem in roekelooze baldadigheid, die zy dapperheid noemen. Door een eenig woord in zinnelooze gramschap ontstoken, doorbooren zy het hart van hunnen vrind, en stellen zich in gevaar van door hem te worden doorboord. Genen beschimpen elkander in dikke boekdeelen, met drogredenen opgevuld, om het verkeerd verstaan eener lettergreep, of het eigendunkelyk uitleggen van een woord; en duizend dwaasheden, van dien aart, noemen zy eerzuchtig.

MELIBEUS.

Is dan dezen sporeloozen het geluk onbekend, dat tevredenheid met anderen en zichzelf ons verschaft?

ALCIDEMON.

De woekerzucht is by hen een der meest aangebeden goden; men ontziet niets om deze verfoeijelyke drift te voldoen, en dit is hunne meest geliefkoosde bezigheid. Hun vrekkelig hart zwoegt rusteloos naar het bezit van schatten, die zy nutteloos verkwisten, of

steeds ophoopen zonder 'er gebruik van te durven maken; het geld is hun god, en die verblinden ontdekken niet dat het hun ongelukkig doet zyn.

HYLAS.

Dat zy tot ons komen: wy zullen hen leeren, dat tevredenheid de grootste rykdom is.

ALCIDEMON.

De ydelheid word alöm aangebeden. Godsdienst en menschenliefde zyn herssenschimmen, die voor praal en verkwisting moeten wyken. Men verbrast het vermogen van weduwen, en zwelgt van het zweet der weezen. De eenvoudige, stille natuur heeft niets aanlokkelyks voor deze dwazen; luidruchtig verspil en wellustige danssen zyn de eerste vermaken hunner dagelyksche feesten. Schatten verkwist men in een oogenblik, en zyn' behoeftigen broeder ontzegt men eene liefdegift, schoon zyne smachtende gade sterft en zyne kinderen van honger omkomen. Geestbedwelmende dranken wiegen hen eindelyk in een' matten slaap, en het opgaan der zon is vreemd aan hunne oogen. Dus verkwisten zy hun leven, eindeloos het vermaak nasporende, en nergens de ware vreugde vindende. ô Myne kinderen! laat ons hen beklagen! hoe veel elendiger zyn zy dan wy! hoe weinig mangelt aan ons geluk! De natuur, zó goed, zó weldadig, bedeeft ons, moederlyk en gul, met hare streelende gunsten. De koesterende zon bestraalt onze akkers, en verkwikkende regen bedaaft onze velden; wy oogsten, ongestoord, de vruchten, die wy zaaiden, en ons vee vergast zich, onbekrompen, aan de malsche grasjes onzer weiden. De dwang rukt hier geen harten van el-

kaêr, die de liefde heeft verbonden, en de minnenden storten geen tranen dan die der vreugde. Wy kennen geen verschil van stand, daar de trotsheid vreemdelinge by ons is; wy helpen onzen broeder als de krankte hem zyn vee ontroof, of de storm zyne vruchten verwoest; niemand is hier arm, állen zyn wy ryk, daar wy niets begeeren. Dwaze eerezucht doet ons geen sporeloosheden begaan, noch wil ons boven onzen broeder doen uitmunten; woekerzucht is ons vreemd, en ydelheid is ons onbekend. Geen wellustige tooi ontsiert de schoonheid onzer herderinnen, en de deugd zit by elk onzer vermaken vóór. - ô Myne kinderen! dankt eindeloos de goden voor uw geluk. Verre van de stad en hare verpeste lucht verwyderd, zyt gy met hare dwaasheden onbekend, en leeft gy gelukkig.

Aan myne geliefde.

Herinnert ge u dien dag, dien grooten dag, myn waarde!
Waarvan 't herinneren zo zoet en foltrende is?
Dien dag, die al myn vreugd en al myn smarte baarde,
Die bron van streeleend heil en wreede droefenis?

Herinnert ge u dien dag, toen 'k, voor u neêrgezegen,
Uw middel hield omvat, en, starende in uw oog,
Door lonk en teêr gesmeek u eindlyk mogt bewegen,
En de uitspraak van myn heil uw' lieven mond onttoog?

Dien dag, toen 't lieflyk Ja, me in 't eind' door u gegeven,
Met halfgesloten oog en afgewend gelaat,
Uw minnend hart ontvloën, wierd in myn hart geschreven,
Waar 't naast myn tedre liefde áltoos geschreven staat?

Herinnert ge u dien dag, na wien ons beider dagen
In onuitbluscbre min zyn voor elkaër besteed?
Na wien de reinste vreugd ons troostte in onze plagen,
En tevens deze vreugd steeds wierd vergald door 't leed?

Die dag, zo wreed en zoet, is thans een jaar verstreken;
Op dezen dag, vrindin! wellicht op dezen stond,
Zaagt gy me, aan uwe kniën, om uwe liefde smeeken,
En roofde ik 't lieve Ja, al kusschend, van uw' mond.

Hoe! 't is dan reeds een jaar fints gy my mint! reeds heden!
't Schynt naauw' één oogenblik; zó kort de vreugd den tyd!
Hoe! 't is dan slechts een jaar sints dat ik heb geleden!...
Een jaar?. ach!'t schynt eene eeuw voor't hart, dat grievend lyd.

ô Gy, die al myn vreugd en al myn smarte baarde,
 En wie 'k ter bron verstrekk van blydschap en van pyn!
 Wy moeten door elkaër (dit is ons lot op de aarde)
 En hoogst benydenswaard' en diep elendig zyn!

Maar dat ons hart niet morr'. Laat ons de vreugd niet vlugten
 Omdat de wreedste druk haar meerendeels verzelt:
 De vreugd is dubbel zoet ná 't hartverscheurend zuchten,
 En hy, hy kent geen vreugd, dien nimmer smarte kwelt.

Kom, denken wy altoos, als onze tranen vlieten,
 Dat dit het noodlot van den sterfling is op de aard';
 En streelen we ons, vrindin! wanneer wy vreugd genieten,
 Dat onze tedre min ons deze vreugde baart.

Dus zy in onze smart min' foltering gelegen;
 De vreugd zy dus méér zoet. - De min, die ons geleid,
 Zy steeds van dag tot dag, van jaar tot jaar, gestegen,
 En word, door vaste trouw, een min voor de eeuwigheid.

Nikander.

‘Ontdek my eens, Nikander!
Waarom, sints ik u ken,
En als myn' minnaar groette,
Ik gantsch veranderd ben?

Niets kon myn hart verrukken,
Noeh trof my, vóór dien tyd,
En alles streelt myn zinnen,
Sints gy myn minnaar zyt.

Toen zag ik, onverschillig,
't Geen thans my treffen kan:
Natuur streelt thans myn harte...
Wat is hier de oorzaak van?

'Het is, omdat van 't leven
't Genieten niet begint
Vóórdat men, dierbre Kleis!
Zich minnen ziet en mint.'

Aan Roosje.

Lieflyk Roosje! roem der maagden!
Neem dees schoone roos van my;
Zeker komt dit lieflyk bloempje
Uw aanminnig schoon niet by.

Doch gy, meer aanvallig meisje!
Gy zyt tevens meerder wreed.
't Roosje, minder schoon dan Roosje,
Baart ook tevens minder leed.

Kwetst my 't lieve doornig bloempje,
't Baart my slechts een lichte smart;
Maar uw oog, zo vol van doornen,
Kwetst my ongeneesbaar 't hart.

Veldwandeling.

‘Kom, myn Gloorroos!’ sprak Filander:

‘Wandelen wy met elkander

Het aanlokklyk veld eens rond;

Maar, eer we ons daardoor vermaken,

Gun my 't zoetste zoet te smaken:

't Is een kuschje van uw' mond.’

‘Zie der voglen vreugd volkomen,’

Zegt het meisje: ‘in 't hoog der boomen:

Zie wat zyn zy allen bly!

Wat baart hen die vreugd, Filander?’

‘t Is zy minnen ook elkander,

Dierbre Gloorroos! zo als wy.’

‘Zie hoe speelziek zyn dees miertjes.
 Zie, dees kleine ontelbre diertjes,
 Die zich door het luchtruim spoên,
 Geven ook van blydschap teeken!’
 ‘t Is dat ze ook de liefde kweeken,
 Dierbre Gloorroos! die wy voên.’

‘Zie de bloempjes en de stelen
 Schynen zelfs elkaër te streelen,
 Daar zich 't een naar 't ander bukt!
 't Kruiwend groene kruid kuscht de aarde!’
 ‘Alles voed de min, myn waarde!
 Die ons beider hart verrukt.’

‘Zie de vlugge vischjes spartlen;
 Zie, Filand'! hoe bly zy dartlen
 In den koelen, klaren vliet!
 Wat doet hen dees vreugde smaken?’
 ‘t Is de min, die haar vermaken
 All' wat leeft en ademt bied.’

‘Zie, Filander! zie ter neder:
’t Water kaatst ons beiden weder;
En, 'k ontdek 't 'er duidlyk in,
Als gy my omhelst, myn waarde!’
‘Alles, Gloorroos! op deze aarde
Is een spiegel van de min.’

Aan myne geliefde.

Vlei my niet, myn zielsvrindin!
Om myn teder kunstvermogen.
Waarom wilt gy dat uw roem
My bekroone? u worde onttogen?
Zo ik iets bekoorlyks maal',
Gy slechts word' daarvoor geprezen;
Zo ik iets bekoorlyks maal',
'k Heb dit uit uw oog gelezen.

Vlei my niet, myn zielsvrindin!
Door myn vaersjes fraai te noemen:
Zy zyn de uwe, en, zyn zy schoon,
U alléén dan moet men roemen.
Zulk een tedre liefdeblyk
Moet ik billyk wederstreven;
Hoe! zoud gy aan my den roem,
Dien gyzelf behaald hebt, geven?
Spreek, hoe maalde ik liefdeskracht,
Als ik uwe liefde ontbeerde?
Hoe toch zong ik van de min,
Als uw oog my dit niet leerde?
Vlei my niet, myn zielsvrindin!
Al 't aanminnig kunstvermogen,
Waar myn zwakke zang meê praalt,
Roofde ik uit uw lieflyke oogen.

Aan de meisjes.

ô Meisjes! mint de dichters niet:
Gy word altoos door hen bedrogen;
Hun liefde baart u slechts verdriet,
Elk hunner eeden is een logen.
Zy zyn, als vlinders, wuft van zin,
Elk dichter is een eedvertreder:
In vaerzen zweeren zy hun min,
En breken die in proza weder.

Op verzoek, uit het Hoogduitsch, op gegeven zangmaat, vervaardigd.

Lcidas.

Mag ik tot Zelime nadren,
Daadlyk ben ik in myn' schik;
Plaats ik my aan hare zyde,
Groeit myn vreugd elk oogenblik;
Kusch ik haar, dan is geen herder
Zo vernoegd en blyde als ik.

Doch wat men ook vreugd moog' noemen,
Myne vreugd streeft die voorby:
Myn genoegen is onschetsbaar,
Kuscht Zelimes mondje my;
Beiden zyn dan even teder:
Zy als ik, en ik als zy.

Als slechts geen dier kwade luimen,
Die ze, als ieder meisje, heeft,
Haar verdrietig, norsch, doet wezen,
En haar vreugde en min weêrstreeft,
Dan, dan baart zy me al 't genoeg
Dat slechts liefde en schoonheid geeft.

Dan, dan lonken my hare oogjes
Teder aan, en 'k vlieg terstond,
Gantsch betooverd door de lonken,
Die haar oog naar 't myne zond,
Aan haar' boezem, aan haar harte;
'k Hecht myn' mond op haren mond.

Dan, dan kusch ik hare lippen,
Hare kusschen myne weêr;
'k Wring myn tong dan in haar mondje,
En Zelime, als ik, zo teêr,
Raakt met hare tong de myne,
En 'k gevoel myzelve' niet meer!

Dan, dan maken duizend kuschjes,
Wier geneugt' geen weêrgaê heeft,
En die steeds elkaêr vervangen,
Dat myn gantsche ligchaam beeft;
'k Weet dan niet of ik die roove,
Dan of zy die zelf my geeft.

Mopsis en Nizus.

Herder Mopsis, herder Nizus,
Twistten altyd met elkaêr
Om het liefste en 't schoonste meisje,
Dat 'er in hun streken waar'.
'Slechts voor my', sprak herder Mopsis;
'Slechts voor my is Rozalyn.'
'Neen', zei Nizus; 'deze schoone
Zal alleen de myne zyn.'

‘Kom’, zei Mopsis, na lang kyvens:
‘Staken wy deez' twist in 't eind':
Immers is ons beider liefde
Rozalyn noch onbekend?
Laten wy haar die ontdekken,
En dat zy, zyzelf verkiez',
Wie van ons haar zal bezitten,
Wie van beiden haar verliez'?'
'k Doe dit met vermaak', sprak Nizus:
‘Zekerlyk verkiest ze my:
'k Ben bevalliger en vlugger,
Ik ben jeugdiger dan gy.’
My verkiest zy wis, ‘zei Mopsis:
Ik ben ryk en gantsch niet oud:
Zeker, binnen veertien dagen
Ziet ge ons beiden reeds getrouwd.’
Dus al koutende en al twistend'
Wie 't gelukkigst zoude zyn,
Kwamen zy in 't eind' te samen
Aan de hut van Rozalyn.

‘Lieflyk meisje!’ zei toen Mopsis:
‘t Zyn twee minnaars, die gy ziet:
Gy moet een' van beiden kiezen,
Spreek, verkiest gy my dus niet?’
‘k Voed voor u’, dus sprak thans Nizus:
‘Eene ondraagbre minnesmart;
Doch, hoe teêr ik u moog' minnen,
Mopsis hart betwist me uw hart.
Gy alleen, gy kunt ons scheiden:
Wien verkiest gy?’ - ‘Geen van beiden.’

De beeldtenis myner geliefde.

't Meisje, dat ik teder min,
Is betoovrend schoon;
't Reinst en ongeveinsd gemoed
Spreid haar leest ten toon;
Oogen, waar gulhartigheid
In geschreven staat,
Tolken van hare eedle ziel,
Sieren haar gelaat.

Haar aanloklyk schoone mond
Slaakt het zoetst geluid;
En alleen de taal van 't hart
Boezemt ze altoos uit.
't Is een schuldellooze lagch,
Die haar aanzigt siert,
Waar de bruine lok, rondöm,
Fraai en dartlend zwiert.
Als zich eens myn gretig oog
Hals- en borstwaarts keert,
Trest een boezem myn gezigt,
Die 't albast trotseert.
Onder deze schoone borst
Slaat een teder hart,
Hoogst gevoelig voor de deugd
En voor 's naasten smart.
't Is in haar dat ik, vereend,
Deugd en schoonheid vind;
Doch, 't geen 't meest me in haar bekoort,
Is, dat zy my mint.

Firon en Lara.

Op een' schoonen lentemorgen,
Zette, in 't veld, zich Lara neêr;
Zefir, uit het zoele zuiden,
Kuschte bloempje op bloempje teêr.

'Och,' sprak Lare, 'ik, vyftien jaartjes,
Heb noch geen geliefden vrind,
Daar de bloem, geen jaartje tellend',
Reeds door Zefir word bemind!

Streelend' pas ontloken plantjes,
Boet de Zefir zynen lust,
Maar geen herder in dees streken
Die de jonge Lara kuscht!'

Firon was in 't groen verborgen:
Door de reinste min gespoord,
Was hy Lara nagelopen,
En hy had haar taal gehoord.

Firon plaatst zich achter 't meisje,
En hy drukt, ten zelfden stond,
Toen zy om een kuschje klaagde,
Haar een kuschje op haren mond.

'Ik, ik zal uw Zefir wezen!'
Roept de jonge herder luid:
'En ik ben met vreugd uw bloempje!'
Roept het meisje teder uit.

‘Ik,’ zegt Firon, ‘zal u kusschen,
Minnen, streelen t’allen tyd’;
Bosch, en veld, en knaap, en meisje,
Zie dat gy de myne zyt!’

‘Maar zult ge ook als Zefir kusschen,
Dien de trouw zo ras verveelt?
Zult ge ook zo veel meisjes streelen
Als de Zefir bloempjes streelt?’

‘Neen,’ zegt Firon, ‘myne liefde
Is geen dartle Zefirmin;
Ook mint Zefir slechts een bloempje,
Firon mint eene engelin.’

‘Nu,’ roept thans ‘t verblyde meisje,
Als gy trouw en teder zyt,
‘k Zal geen bloempjes dan benyden,
Daar ‘k myzelf zal zien benyd.

Aan Amarante.

Gy vraagt my, Amarant'! wat liefde toch beteekent,
En wat haar krachten zyn, daarby.
Men schetst dit nimmer, hoe welsprekend,
Hoe kunstig en hoe stout men zy.
Maar, ach! indien men kon beschryven
Wat liefde en minnen is,
Dan zoud ge, ô Amarant'! niet meer gevoelloos blyven,
Dan minde gy gewis.

Mirtillis en Aline.

Mirtillis en Aline.***Eerste boek.*****MIRTILLIS.**

Ongevoelige natuur! waarom spot gy met myne smarte? waarom vertoont gy u in uw schitterendst praalgewaad, daar de droefheid my verteert en de tranen myne wangen bevochtigen? Leg af, die glinsterende schoonheid: zy heeft niets bekorelyks voor myne oogen. Verberg u achter donkere wolken, gy koesterende zon! uwe stralen kunnen my niet meer verwarmen. Vliedt van my, gy, schoonheden der natuur! dat de aarde met enen donkeren sluijer worde overtogen, opdat niets myne tranen zie, niets my, in myne droefheid, hoone.

FELANUS.

Weldadige goden! hoe ontzagverwekkend en schoon zyn de gewrochten van uwe handen! Wat doet gy ons gelukkig zyn, indien wy gelukkig willen wezen; indien de beminnelyke deugd de hobbelige paden van ons leven verëffent, en den grievenden doorn zyne scherpste ontneemt! Och, dat door ieder booswigt de schoonheid der natuur opmerksaam wierd gade geslagen, dat hy de weldaden zag, waarmede gy ons

overlaad, de deugd zou hem bekorelyk zyn, en de erkentenis zou hem haar doen beöefenen.

MIRTILLIS.

Hoe bitter is het leven, als folterende smart ons hopeloos doet lyden! Waartoe, wreede goden! schenkt gy ons het leven, als de smart het ondragelyk maken moet? waartoe doet gy ons lyden, als gy ons de middelen ontnemt tot stilling onzer pyn?

FELANUS.

Mirtillis!... Mirtillis! van waar deze hemelergende morring? Mirtillis, myn vrind! waar zyn uwe zinnen?

MIRTILLIS.

Ik heb hen verloren met myn hart.

FELANUS.

Zinnelooze! zyn de goden meer wreed voor u dan voor my? Geniet gy minder het bekorelyk gezigt over deze groenende akkers, gindsche schilderächtige bergen, en deze beschaduwde dalen? Ontevredene! is uw grond minder vruchtbaar dan de myne? is uwe kudde minder schoon dan de beste uit deze streken? Mirtillis, myn vrind! ben ik uw vrind minder dan voordezen?

MIRTILLIS.

Ik koester niets; geen vrindschap, geen godsdienst, geen gevoel voor de schoone natuur. Ik had slechts één hart... het is my onttoegen.

FELANUS.

Gy bemint? ô waardste Mirtillis! gy zyt ten top-

punt van uw geluk! niets is streelender, niets is bekorelyker dan de liefde! Wie is zy? hoe heet uwe schoone? welke naam zal in myne zangen naast den uwen pronken, als wy u naar Hymens altaar zullen geleiden?

MIRTILLIS.

Spot gy met myne smart? Is dit de vrindschap, waarop gy roemt? Felanus! poogt gy noch myne grenzenlooze droefheid te vergrooten?

FELANUS.

Hoe!

MIRTILLIS.

Ken ik haar dan, dat wreede, schoone meisje, dat my myn hart onttoog? ken ik haar naam? weet ik de gelukkige streek, die haar tot woonplaats verstrekt?

FELANUS.

Ontwar my deze raadselächtige woorden.

MIRTILLIS.

Ik zal. Ik wil beproeven of het waar zy, wat gryze Tithazus my, onlangs, zeide; ik wil zien of het de smart zal verlichten, als men die zynen vrind verhaalt. Hoor, Felanus! ik ben verliefd, smoorelyk verliefd, en het meisje, dat my in min ontstak, is my onbekend, en zy, zy kent myne liefde even weinig.

FELANUS.

Zyt gy dwaas? kent gy niet alle onze schoonen? wie is zy? de blonde Atlante? de bruine Niza? de schoone Sélinde? of de bekorelyke Mélicée?

MIRTILLIS.

Geen van haar. Ik ken haar niet; doch hare schoonheid overtreft die onzer schoonste herderinnen. Ik beschreef Dorilas hare oogen: zy waren die zyner Glycère; ik schetste Filemon de schoone lokken, die langs haren sneeuwvitten hals golfden: zy waren die zyner Fryne; hare volle wenkbrauwen waren die van Eucharis, beweerde Dorimond; haar bos was als die van Dathia, wilde Filetas; Deukalion zeide: dat haar mond die zyner Celia was, en Kleantes zwoer, dat haar boezem den boezem van Lesbia geleeke. Maar geen verëende in zich alle hare schoonheden.

FELANUS.

Is het dan slechts eene inbeelding van uw verhit brein? Bestaat zy wel, deze dochter van de godin der liefde?

MIRTILLIS.

Ja, zy bestaat. Hoor, Felanus! en beklaag myn ongeluk. Het zyn thans agt smartvolle dagen, dat ik langs onze vruchtbare velden wandelde; het was noch ochtend; de lucht was onbeneveld, en de warmte der zon was koesterend, als op het midden des dags; hare stralen op de daauwdroppen, die het jeugdig groen bedekten, gericht, vormden dezen tot duizend-kleurige diamanten. Ik wandelde langs de vrolykvlietende rivier, die aan het westelyk uitëinde dezer streek haren loop begint, en haren oorsprong ontleent van het verkwikkend vocht der gindsche bergen. De vrolyk dartelende vischjes sprongen boven het water uit, en ploften 'er weêr in neder. Zy schenen zich

met my te willen vermaken, daar zy den vloed telkens, door hunne dartele sprongen, beroerden, als ik my 'er in wilde spiegelen. Ik wandelde voort; eensslags bevind ik my aan eene kromte, waar de rivier zich verdeelde; eensslags zie ik (Goden! wat gezigt!) een meisje, blank als het feestgewaad onzer herderinnen, als wy Ceres offeren, bekorelyk als de liefde, en schoon als de natuur. Zy baadde zich in den vloed. Hare schoone, blanke leden, door geen wangunstig bedeksel voor my verborgen, waren geheel ontbloot voor myn betooverd oog! Alle de kleine bewoners vanden vliet schenen zich rondöm haar te verzamelen, en bewonderden met my hare schoonheid; het water scheen. trotsch te zyn, dat het haar verfrischte; het golfde lieflyker om haar heen, en klotste met aangenamer geluid dan elders. Felanus! welke gewaarwordingen, my te voren geheel onbekend, gevoelde ik in deze oogenblikken! de eene verdrong de andere! 'Goden!' riep ik eindelyk, stamelend, uit, terwyl myne oogen onbewegelyk op deze onbekende schoone bleven staren. Myn geluid had my verraden: zy ontdekt my, geeft een' luiden gil, terwyl haar gantsch gelaat met rozengloed wierd overtogen, en vlugt in alleryl. Ik wil haar volgen, met wat oogmerk, is my onbekend. Ik loop door den vliet, ik kom aan de overzyde en struikel over hare kleederen. Ik neem die op, ik spoor haar na, doch, vergeefs! zy was myn oog ontvloden! Ik dwaal rond door streken, my geheel onbekend; ik verdool in schoone bosschen, die niets aanlokkelyks voor my hadden; ik spoedde voort langs vruchtbare velden, die myne aandacht niet tot zich trokken; vergeefs! ik

vond haar niet. Ik keer te rug; geen zonnestraal verguldde den draauwdroppeel, geen vischje dartelde in den vliet, geen vreugde bewoonde myn hart. Ik bemin, ik aanbid, en het voorwerp myner liefde is my onbekend! niets blyft my van haar over, dan de kleederen, die ik aan het strand ontroofde!... Waar zyt gy, schoone onbekende? waar zyt gy? vertoon u aan myn oog. Dat rozenkleurig jakje, met korenbloem-blaauwe lintjes doorregen, is in myne handen. Kom het te rug vorderen, dat het uw middel weder verfiere, en het de kuschjes op uwen boezem te rug kaatse, waarmede ik het heb overladen!

FELANUS.

Gy zult haar herzien.

MIRTILLIS.

Wie? deze engel, in wie alle de schoonheden der natuur zyn verëenigd? Kent gy haar, Felanus? Och! wat zoud gy gelukkig zyn! Bevredig myn ongeduld: kent gy haar? wie is zy? waar is zy? zeg het my, opdat ik tot haar yle en myne liefde aan hare voeten uitstamele!

FELANUS.

Gy zult haar herzien. Ik zal een vrolyk veldfeest geven, waarop ik niet slechts alle jeugdige bewoners onzer streek, maar al de jeugd des gantschen omtreks zal doen noodigen. Gy zult alle de herderinnen aanschouwen, die dit vruchtbare oord bewonen; uw meisje zal zich onder haar bevinden, en zekerlyk zult gy haar herkennen.

MIRTILLIS.

Haar herkennen? Och, schoon ik myne oogen sloot, myn hart zou zeggen: daar is zy!

FELANUS.

Geef my dat rozenkleurig jakje, met blaauwe lintjes doorvlochten, geef het my. Zodra het veldfeest zal zyn begonnen, spring ik op eenen heuvel, en roep tegen de herderinnen in het rond: 'Wie dit schoone jakje past, krygt uit myne kudde twee der schoonste schapen.'

MIRTILLIS.

Dat myne gantsche kudde uwe vrindschap kon beloonen!

FELANUS.

Gy zult haar zien, gy zult haar uwe liefde ontdekken, zy zal u niet kunnen weêrstaan; wy zullen u naar Hymens altaar geleiden, en Felanus zal uw' echt bezingen.

MIRTILLIS.

En Mirtillis zal de goden zegen en voorspoed voor u afsmeeken.

Vergelding.

Ik vroeg myn lieve Doris eens,
Of ze eenmaal ook, in vroeger dagen,
Vóór zy my minde, een' ander' noch
Haar liefde en trouw had opgedragen?

Ik zag myn lieve herderin
Terstond op all' haar vingren tellen.
Myn aanzigt gloeide straks van drift,
En 'k voelde schrik myn hart ontstellen.

‘Hoe!’ riep ik, ‘zagen reeds door u
Zo vele herders zich beminnen!...’
‘ô Neen!’ dus sprak myn Doris toen:
‘Ik tel slechts uwe herderinnen.’

Het Fransch van LEONARD gevolgd.

Liefdeblyk.

Hoor, Admetas! door wat teeken
Ons de min kan zyn gebleken
Van het voorwerp, dat men mint.
'k Heb dit uitgedacht, myn vrind!
Omdat byna nooit de vrouwen
Ons den grond haars harte ontvouwen;
En, schoon ze ons haar liefde biên,
Blyk van koelheid ons doen zien.

Als een meisje uw hart kan raken,
En in tedre min doet blaken
Let dan, als ge een kuschje plukt,
En haar handje teder drukt,
Of een hartbetoovrend blozen
't Wangetje overdekt met rozen.
Zo zy bloost, dan is 't gewis,
Dat haar hart getroffen is.

Hoor, waarom ik, als een teeken
Van de liefde, 't blozen reken;
Als de min het meisje raakt,
En zyn gloed haar harte blaakt,
Voelt zy 't vuur, dat haar doet gloeijen,
Straks door all' hare adren spoeijen:
't Zoekt eene uitkomst door 't gelaat;
't Gloeit, het brand, en 't blosje ontstaat.

Klorizander en Kaliste.

KALISTE.

Wat is toch, waarde Klorizander!
Dat onbekend gevoel, zo zoet en zo vol pyn,
Dat blyde vreugd verschaft, wanneer wy by elkander, -
Doch niets dan droefheid baart, als wy gescheidenzyn
Myn hart gevoelt het te allen stonden:
't Baart nu my blydschap, dan verdriet;
'k Heb, vóór dat ik u zag, het nimmer ondervonden...
Spreek, kent gy dit gevoel, kent gy zyn'oorsprong niet

KLORIZANDER.

Het is my onbekend, Kaliste!
Maar ik gevoel het ook als gy;

Doch hoe ik ook naar de oorzaak giste,
 Het bleef my onbekend, wat dit gevoel toch zy.
 Als ik myn vrinden kom te ontmoeten
 Gevoel ik nimmer, dat de vreugde in my ontstaat,
 Die, als ik u ontmoet, geheel my overlaad;
 En 'k voel ook, by hun asscheidgroeten,
 De smart niet, die ik ly', wanneer gy van my gaat.
 Wat zou hiervan toch de oorzaak wezen?
 't Vermoeden is wellicht gegrond,
 Dat onlangs, in myn' geest, hiervan is opgerezen:
 My dacht, ik zag u graag, dewyl ik in u vond
 Het geen ik nimmer in myn vrinden,
 Noch in myzelve heb kunnen vinden.
 My dacht, dat elk wellicht dat schoon het meest bemint,
 Hetgeen hy in zichzelf niet vind. -
 Maar deze nacht, Kaliste! is, in de zoetste droomen,
 Iets wonderbaars my voorgekomen.
 'k Dacht dat de min ons had doorgriefd:
 Gy wierd van my bemind, ik wierd van u geliefd;
 Ik zag naar 't echtaltaar ons leiden,

En dus, door Hymens band verëend,
 Behoefden wy niet meer te scheiden;
 En 't aangenaam gevoel was ons gestaag verleend,
 Dat ons de zoetste vreugd doet smaken,
 Als wy elkanderen genaken.

KALISTE.

Och, zou het dan door 't huwlyk zyn,
 Dat wy van dit gevoel alleen de blydschap smaakten?
 En dat die droefheid en die pyn,
 Die thans ons somtyds deert, nooit ons genoeg staakten?
 Wat is de huwlyksband dan zoet! -
 ô Ja! 'k herdenk thans, Klorizander!
 Dat ik eens heb gehoord, wat vreugd hy smaken doet.
 Toen Lucia en herder Mykon, aan elkander,
 Voor Hymens altaar zyn gehecht,
 Toen vroeg ik haar het eene en ander',
 Slechts weinig dagen ná haar' echt.
 'Och!' zei zy toen: 'wat vreugd kan halen
 By 't heil, dat thans my is bereid!
 Hoe kan men 't bly genoeg malen,

't Geen 't huwlyk ons verschaft, vol zoete eenstemmigheid!
 Wat vreugde is 't niet met hem te leven,
 Door wien men word geliefd, en dien men teêr bemint!
 En welk een blydschap moet het geven,
 Wanneer wy oudren zyn van een beminlyk kind!
 Toen wilde zy noch meer vertellen,
 Maar'k zag een' tedren blos haar fluks in 't aanzigt snellen;
 Zy sloeg, beschaamd, hare oogen neêr,
 Zy sloeg beschroomd die op, en zeide my niets meer.
 Wie weet, wat vreugd, ons noch verborgen,
 In 't lieve huwlyk ons verwacht!
 Och, waar' 't ons all' bekend, wy trouwden licht reeds morgen!

KLORIZANDER.

Welnu, Kaliste! zo gy't wagen durft...? Gy lagcht?..

KALISTE.

Ik durf zo wel als gy; waarom niet, Klorizander?
 Het heimelyk gevoel, dat gy my hebt verwekt,
 Word licht my dān bekend, en, parende aan elkander
 Word tevens ál het zoet van 't huwlyk ons ontdekt.

Belize.

‘Ach, laat my u verwinnen!’
Bad Florimond altoos:
‘Ach, wees toch, myn Belize!’
Niet steeds gevoelleloos.

Stel eindelyk eens palen
Aan myn' te wreedem druk;
Hervorm in 't eind', Belize!
Myn lyden in geluk.

De smart, die my uw koelheid,
Die aan de jeugd niet past,
Meêdoogenloos doet dragen,
Strekt me een' ondraagbren last.'

'En mooglyk', zei Belize:
Heelde ik uw minnepyn,
Zou u ook dra myn liefde
Ondraaglyk lastig zyn.'

Aan Testilis.

Och, schoone Testilis! waaröm de min te ontvlieden,
    Zo streelend voor het menschlyk hart?
Wilt ge aan het zoetst gevoel, halstarrig, weêrstand bieden,
    En haakt gy naar uwe eigen smart?
    Waartoe het grootste heil te derven?
    Waartoe maakt gy van 't leven sterven,
En vlied de blyde vreugd in d'eêlsten lentetyd?
    Ach, wat geluk kunt gy verwerven
    Als gy gevoelloos zyt?

Keer eindlyk van uw dwaling weder.
Och, schoone Testilis! gy kent uw' ramspoed niet;
Wees niet gevoelloos meer, wees teder,
En dan, dán kent gy 't heil, dat gy te dwaas ontvlied.
Kom, laat ons langs de velden treden:
't Is lente, Testilis! wat is de lente schoon!
Wat is 't ontluikend groen vol lieve aanminnigheden!
Hoe treffend is voor 't hart der voglen tedre toon!
Zie welk een schoon gebloemt', nooit naar waardy te roemen...
    ô Testilis! ô myn vrindin!
    Een jeugdig leven, zonder min,
    Is als een lente, zonder bloemen.

Agatha.

‘Och!’ zuchtte steeds Agatha,
Door ingebeeelde smart:
‘Wat is myn eenzaam hutje
Al walglyk aan myn hart!

Wat valt, in myne jaren,
Dit aklig leven zwaar!
Wat is myn eenzaam hutje
Vervelend, doodsch en naar!’

Doch dra kwam vlugge Ergastes
En gaf haar liefdeblyk.
‘Och!’ zeide toen Agatha:
’t Is hier toch dragelyk.’

Zy huwden, en haar hutje
Verkozen zy ter woon!:
‘Och, och!’ roept thans Agatha:
Wat is myn hutje schoon!’

Aan Serena.

Gy, die de schoonste aanloklykheden
Aan 't ongevoeligst harte paart,
Serena, door my aangebeden,
Die al myn vreugde zyt en al myn smart op de aard!

Wanneer zal uwe koelheid vlugten
Voor 't liefdevuur, dat in my blaakt?
Wanneer hervormt gy myne zuchten
In 't onwaardeerbaarst heil, dat al myn' wensch volmaakt?

Maar, hoe! waar dwalen myne zinnen?
Wat ydle wensch! wat dwaze hoop!
Serenaas koelheid overwinnen..?
Eer breekt natuur haar orde en alles staakt zyn' loop.

Neen, neen! dees treffend schoone leden
Omsluiten een gedrochtlyk hart.
Serena, door my aangebeden!
Ik vloek u en uw schoon, als d'oorsprong myner smart.

Ja, felle haat en liefde tevens
Is 't vuur, dat in myn' boezem blaakt.
Gy zyt de bron, de vreugd myns levens,
En de oorzaak van de smart, die my 't ondraaglyk maakt.

Wat ramp! zy, die myn hart doet bloeden,
Is 't voorwerp dat ik minnen moet!
Wat ramp! zy, die my min doet voeden,
Is 't voorwerp dat ik haat, en dat my haten doet!

Serena! bron van al myn smarte
En die geheel myn ziel gebied!
Ontwaar den toestand van myn harte:
Ik brand voor u in liefde, en ik bemin u niet!

Lamon en Lucile.

Herder Lamon en Lucile,
Beiden jong en vol van vreugd,
Smaakten 't ongestoord genoeg
Van de schuldelooze jeugd.

Lamons en Luciles hutjes
Waren dicht naby elkaër:
Nimmer smaakte de eene vreugde
Als het niet by de andre waar'.

's Ochtends zongen zy te samen,
Hand aan hand, een vrolyk lied;
's Avonds koutten zy te samen
Aan den oever van den vliet.

Altyd leidden zy hun schapen,
Met elkander, veldwaarts heen,
En hun beider schoone kudden
Waren, als haar hoeders, één.

Op een' schoonen zomermorgen
Kwam de liefde in hunne streek:
Hy was afgemat van 't stoeijen,
Dat hy eindlyk hier ontweek.

Spelende met knaap en meisje,
Griefde hy en meisje en knaap.
Afgemat van 't hart-doorbooren,
Viel hy hier in matten slaap.

Lamon had zyn hut verlaten;
Loopende, met vluggen vaart,
Naar het hutje van Lucile,
Vind hy 't slapend kind ter aard'.

't Meisje, ook reeds haar hutje ontlopen,
Liep den herder in 't gemoet;
Altyd was elkanders byzyn,
Beî te gader, even zoet.

'Zie', riep Lamon: 'zie, Lucile!
Welk een lief en aartig wicht,
Welk een schoon, aanminnig knaapje
Op den grond te slapen ligt.'

'Goden!' riep zy: 'welk een kindje!
Lieve Lamon! stoor het niet!
Zie, 't is of men 't slumrend guitje
In zyn' slaap zelfs lagchen ziet!

‘Och! wat is zyn mondje minzaam!
Zie, wat zyn zyn koontjes rond! -
Maar, wat ligt dáár, naast het knaapje,
Lieve Lamon! op den grond?’

‘Hoe! kan 't wezen! 't schynen wapens!’
‘Wapens, Lamon?’ ‘Ja, 't is waar!
't Is een boogje en pylenkoker:
Zie hoe liefjes en hoe raar!’

‘Kom, myn Lamon!’ zegt Lucile:
‘Dat dit speeltuig ons vermaak’
‘Laten wy terstond beginnen,
Eer het lieve knaapje ontwaak’.

't Meisje spant terstond het boogje,
Schiets de pyltjes in de lucht;
Lamon zoekt de pyltjes weder
Na het einden hunner vlugt.

't Minnewicht ontwaakt intusschen:
Hy ontdekt het geen geschied,
En kruipt zagtjes achter 't meisje,
Dat hy 't boogje spannen ziet.

Hy rukt, dadelyk, Lucile
Boogje en pylenkoker af:
'Kleine!' roept hy, zagtjes lagchend:
Wacht voor uwe stoutheid straf.

'Hoe! zoud gy myn boogje spannen,
Gy myn pyltjes schieten, gy!
ô Ik zal u daadlyk leeren
Dat dit beter voegt aan my.'

't Meisje gilt en schrikt en siddert;
En zy roept, met luide stem:
'Lamon! Lamon! och, behoed my!'
En zy schuilt zich achter hem.

‘k Zal uw guitery betalen!’
 Roept het lagchend minnewicht,
En doorschiet hun beider boezems
 Met één' zelfden scherpen schicht.

Melida.

‘Ach, wreede Melida! kan 't wezen!’
Sprak Mirzon, vol van smart:
Moest ik van u dan ontrouw vreezen,
Meestresse van myn hart?

‘Wat, wreede! heb ik toch bedreven
Dan steeds u teêr geliefd?
Wat reden heb ik u gegeven
Dat gy zo wreed my griest?’

De minnaars doen zich eerst bekoren,
En vlieden ons daarna:
'Dit heeft Melinde my doen hooren.'
Dus sprak thans Melida.

'Ik moest dus ook, met reden, schroomen
Dees smart waar' my bereid;
'k Dacht dus uwe ontrouw vóór te komen
Door myne trouwloosheid.'

Izidorus en Annette.

‘Hoor, ik moet u iets verhalen:
Kom dan toch, Annette! hoor.
ô Wat zal het u verwondren!...
‘Luister dan!’ riep Izidoor’.

‘Herder Kotrus en Dorinde,
Wie slechts de echt sints kort verbind,
Zyn de blydste en heilrykste ouders
Van het allerschoonste kind.’

‘Hoe! Dorinde!’ roept Annette:
Zy is moeder! och, is 't waar?
Zy, altoos myn speelgenoot,
En, als ik, slechts zestien jaar!

‘Zy bezit een aartig wichtje!
Heb ik u wel recht verstaan?
Zy!... Och, zeg my, Izidorus!
Zeg my toch, hoe komt ze 'er aan?’

‘t Is my onbekend, Annette!
Doch 't is wis het huwlykszoet,
Dat die blyde vreugd kan baren,
En dit heil ontwellen doet.’

‘Hoe! het huwlyk?... Kom dan mede;
Wy beminnen toch elkaâr:
Dat men ons, voor Hymens outer,
Daadlyk aan elkander paar.’

‘Hoe! gy wilt?’ - ‘Ik wil voorzeker!
Kom toch spoedig! vliegen wy!
Hoe! Dorinde gade en moeder!...
Kom! ik ben zo oud als zy.’

Mirtillis en Aline.

Mirtillis en Aline.***Tweede boek.***

MERIS.

Keert uwe vrolykheid dan nimmer weder, lieve Aline? zal uwe zwaarmoedigheid dan nimmer einden? Gy zingt den goden geen loflied, noch gy verheugt uw' gryzen vader.

ALINE.

Myn toestand is myzelve onbekend. Myne schoone kudde heest niets bekorelyks voor myne oogen, en myne stem heeft hare welluidendheid verloren. Och, lieve vader! slechts de eenzaamheid kan my troosten.

MERIS.

De vreugde zal dit doen, Aline! Maak u gereed: spoed u naar het veldfeest, dat men aan gindsche zyde der rivier zal geven. De veldjeugd des gantschen omtreks is 'er op genood, en gy met haar, lieve Aline! Maak u gereed: versier u met uw rozenkleurig jakje, met blaauwe lintjes getooid; vlecht uwe schoone lokken, en plaats uw gevlochten hoedje op dezelve.

ALINE.

Myn rozenkleurig jakje?... Och, lieve vader! laat

my slechts by u blyven: het veldfeest zal my niet vermaken.

MERIS.

Dan zal het u verstrooijen. Ga 'er heen, Aline! de zon spiegelt zich reeds in den vliet; de nachtegaal verbergt zich reeds weder in het diepst der bosschen en ontzegt ons gehoor zyn schel gezang. De daauwdropjes droogen reeds op de verkwikte struikjes en de koelheid des ochtends is voor de verkwikkende warmte des dags geweken. Onze veldjeugd is gereed: begeef u met haar naar het feest, aan gindsche zyde der rivier. -

Aline ging. Zy kleeedde zich; niet in haar rozenkleurig jakje, welks verlies zy zo zeer beweende, daar zy hare rust met hetzelfde had verloren, maar in een goudgeel jakje, dat het verlorene in schoonheid evenaarde. Zy ging met de veldjeugd harer streek naar den oever, en de vlugge herders roeiden de schoone herderinnen, zingende, over de rivier. Het gezigt derzelve maakte de herinnering aan het geen, waaraan zy eindeloos dacht, levendiger in Alines geest. Zy zag den stouten bespieder weder, die hare ontbloote schoonheden beloerde, die haar vervolgde, toen zy zyn gezigt ontvlood, en dien zy echter niet kon haten.

Men kwam, huppelend, in het groenend veld, waar het feest zou worden gehouden. Ieder herdersknaap vervoegde zich by zyn meisje, en koutte en wandelde met haar. Hier zag men Assalion zyne Cinthia de losgesprongen lokken opvlechten; daar zag men Erinus den halsdoek zyners Dirce, die in het stoeijend loopen was verschoven, recht plooijen; gints strikte Pigma-

lion het hoedje zyner Mirta haar onder den hals vast; en verder zag men Mizis de zandkorreltjes uit Pirrhaas schoentjes schudden; Aline slechts hield zich met zichzelf bezig, en had zich op een' grasheuvel nedergezet. - De menigte groeide allengskens aan: tallooze schoone herderinnen en vlugge herders vervulden 't veld; tallooze kleine spelletjes openden den aanvang van algemeener vermaak; tallooze schoone stemmen vervulden de lucht: ieder bragt iets toe tot de algemeene vreugde, slechts Aline niet.

Nu kwam Mirtillis, van Felanus verzeld, op de plaats der vreugde. Mirtillis drong met rasse blikken hier en ginds in het gedrang; hy bespiedde ieder schoone, die aan de zyde van haren herder dartelde en koutte: hy sloeg naauwkeurig acht op ieder groepje, van schoonen gevormd, die elkander kleine geheimen vertrouwden; hy zag alle de meisjes, het zyne niet. - 'Och!' riep hy tot Felanus, zich tot hem spoedende: 'ik zie haar niet; uw ontwerp is mislukt: zy vermoedde het oogmerk, en ontrukte zich aan myne oogen!' Felanus schaarde de menigte ten dans, en Aline, die niet geloofde zich langer aan het vermaak te kunnen onttrekken, plaatste zich gantsch aan het einde van den geschaarden rei. De twaalf herders, tot het vormen van toongeluid verkoren, bragten hunne pypen reeds aan den mond; de overige herders vatten reeds de zagte handjes hunner schoonen, omslingerden haar middel, en de voetjes der herderinnen schenen reeds op de grasjes te zweven, toen Felanus, met het rozenkleurig jakje in de hand, naar een' heuvel vloog, stilte en aandacht verzocht, en zich tot de gantsche menigte richtte. 'Die

gene der schoone herderinnen, welke dit rozenkleurig jakje, met korenbloem-blaauwe lintjes doorregen, past, zal twee der beste schapen, uit myne kudde, ten geschenke ontfangen.’ Alle de meisjes sprongen toe en wilden het jakje passen, slechts Aline stond roerloos en was verbleekt, als het sneeuw witte rokje, dat om hare beentjes fladderde. ‘Ik zie haar niet!’ riep Mirtillis luid, na op nieuw alle de herderinnen te hebben aanschouwd. Zyne stem was tot in Alines hart gedrongen: zy staarde hem aan, zy herkende hem, gaf een' gil, en haar bestorven gelaat wierd rozenkleurig, als het jakje, dat Felanus opgeheven in zyne hand hield. ‘Zy is het!’ riep Mirtillis, zich tot haar spoedende: ‘zy is het!... Och, beminnelyke onbekende! ik zie u dan weder! kom, geef my de rust te rug, die gy myn hart onttoogt; vernietig myne ontroering, die vermeerdert, nu ik u weder aanschouw; doof het hevigbrandende vuur, welks kracht ik niet kende vóór ik u ontdekte; of doe my dit alles tot eene bron van vreugde zyn. Beloon myne liefde met uwe liefde; laat my het rozenkleurig jakje om uwe leden rygen, en, zo het u past, ontfang dan, niet de twee beloofde schapen van Felanus, maar myne gantsche kudde, myn hut en myn hart.’

Aline beefde; onwillige ontroering vermeesterde haar geheel, en blos op blos overdekte haar gelaat. Zy zag Mirtillis in de oogen en sloeg beschaamd de haren weêr nederwaarts. ‘Hy is het, die my bespiedde!’ zeide zy tegen zichzelf.

MIRTILLIS.

Myne trouw zal myne liefde evenaren, bekorelyke onbekende! ieder dag zal nieuwe vreugde met zich voeren, ieder oogenblik zal my u vuriger doen beminnen, en myn geluk zal zonder grenzen zyn. Maar, zo een onverbiddelyk hart deze schoone gestalte bewoont, zo gevoelloosheid zich aan uwe bekorelykheden paart, dan zal myn ongeluk het geluk in uitgestrektheid evenaren, dat uwe liefde my kan verschaffen.

ALINE.

Waaröm hebt gy de vreugd myn hart ontruikt? Waaröm hebt gy myne oogen verboden u onbeschroomd te aanschouwen? Stoute bespieder! waaröm vermeedert gy myne schaamte door in ieders byzyn my te doen blozen?

MIRTILLIS.

Och, godin van myn hart! hoe ontsteekt ieder woord uit uwen betooverenden mond my in heviger liefde! Hoe verrukkend zyn de blosjes, die uw gelaat versieren, en hoe streelend is het verwyf, dat gy my doet hooren!

ALINE.

Waaröm ontroosde gy toch myn jakje aan de plaats, waaraan ik het vertrouwde? Waarom ontroofde gy my myne rust, en het genoegen, dat myn hart bewoonde?

MIRTILLIS.

Algoede goden! zou het mogelyk kunnen zyn!... Ik heb u uwe rust onttogen, bekorelyke onbekende! gy onttoogt my de myne: uwe rust is in myne handen, myne rust in de uwen, wel nu! laat ons nimmer elkander verlaten, opdat wy ons beider rust niet ontvliesen.

ALINE.

Hoe verleidend is uwe taal!

MIRTILLIS.

Och, geef gehoor aan de uitboezeming myns harte! Bekorelyke onbekende! laat het vuur, dat gy in my ontstaakt, my niet verteeren; genees de wonde, welke gy my sloegt, en hervorm de smart, welke gy my baarde, in gadelooze vreugde.

ALINE.

Wie zou u kunnen weêrstaan?

MIRTILLIS.

Gy weêrstaat my niet!.. Goden! goede goden! hoc zal ik myn geluk verdienen! ieder omhelzing, waartoe my de liefde spoort, zal een loflied op uwe goedheid zyn.

‘Aline!’ riep de landjeugd harer streek, verwonderd. ‘Mirtillis!’ riep Felanus, verheugd: ‘uw geluk is myne vreugde.’ - ‘Aline!’ riep Mirtillis, zich in hare armen werpende; ‘Mirtillis!’ riep Aline, en drukte hem aan haar hart.

De landjeugd van beider streken geleidde hen weldra naar Hymens altaar, en Felanus bezong hunnen echt.

Aan Klorimene.

Gy vraagt my, lieve Klorimeen!
Wat vreugde een kusch ons toch kan geven?
ô, 't Zoet van 't kusschen smaakt ge alleen,
Maar word u nooit beschreven.
Zo 't u verborgen bleef zyt gy 'er de oorzaak van.
Vergun me uw lipjes aan te raken,
En dan zal straks myn mond, die 't u niet schetsen kan,
Voor 't minst het u doen smaken.

Liefde.

‘Zeg, Filint! om welke reën
Word de liefde een vuur geheten?
Celimene trof u 't hart,
Gy bemint, en zult het weten.’
‘t Is omdat’, dus, sprak Filint:
‘Brand - en - vuurgelyke stralen,
Vliegende uit der meisjes oog,
't Eerst in 's jonglings harte dalen.

Dezen worden dan terstond
Vonken, die zich samenparen,
En een fel ontembaar vuur
In des minnaars boezem baren.
En wanneer 't verliefde hart
Wederliefde moet ontberen,
Doet de min het eindlyk ook
Even als door vuur verteeren.' -
'Maar', riep Celimene thans:
'De eerste reën hebt gy vergeten:
Ik, die u beluisterd heb,
Ik zal ze u terstond doen weten.
Vele reden noemt gy op,
Doch men moet het éérst gelooven:
Liefde word een vuur genaamd,
Daar ze, als 't vuur, zich uit laat dooven.'

Narcissus en Hiacinthus.

Komt, Arantes en Astréa!
Plaatst u aan Montanus zy';
Komt, Izander en Chariklo!
Kom, Grizilde! kom tot my.

Hoot, Leander en Lukrina,
Karilena en Silvaan'!
Hoot, Machtildis en Driope!
Hoor, Rozella! hoor my aan.

Thans is ons de dag verschenen,
Waarop, in dit groenend dal,
Weêr uw gryze vrind, Montanus,
Allen iets verhalen zal.

Hoort my. Ziet dees schoone bloemen:
't Is Narciss' en Hiacinth';
Hoort my: licht dat ge in dees bloemen,
Door myn rede, iets leerzaams vind.

Beiden leefden eens voorhenen
Ook als menschen op deze aard';
De een was dwaas, myn lieve kinders!
De ander was beweeneenswaard'.

't Was een gaêdloos schoone jongling,
Die Narcissus wierd genoemd;
Hy muntte uit by alle knapen,
Als de roos by al 't gebloemt'.

Eens, al wandlend door de bosschen,
Ging hy langs een vlietje heen;
Hy ziet neêr in 't helder water,
En 't weërkaatst zyn beeld metêen.

'Goden!' roept hy: 'wat al schoonheid!
Is het waarheid? is het waan?
'k Voel door min myn hart ontgloeijen:
Ach, ik bid dees beeldtnis aan!'

Spoedig kwynt de schoone jongling,
Door onheelbre smart gegriefd;
Spoedig sterft hy, onbevredigd,
Op zyn eigen beeld verliefd. -

Hiacinth', een wakker jongling,
Fors van kracht en schoon van leest,
Was een prins van eedlen bloede,
Edel door zyn deugden meest.

Door Apol selv' wierd hy stadig
Hooggeächt en teêr bemind;
Hy vermaakte zich, al spelend,
Dikwerf zelfs met Hiacinth'.

God Apol, in 't luchtig spelen,
Wierp zó forsk, op zekren dag,
Zyne werpschyf naar den hoogen,
Dat geen sterfling haar meer zag.

Goôn! de schyf stort, vóór den jongling,
Eensklaps op den grond ter neêr;
En de grond, als ondoordringbaar,
Kaatst de zware werpschyf weêr.

Zy vliegt op tot Hiacinthus,
En verplet den jongling 't hoofd,
En spat, wreed, het brein ter aarde,
Dat zó veel eens had beloofd!

Deze bloem, met witte bladen,
Is de jonge dwaas, Narciss';
Daar dees roode bloem, myn vrinden!
De arme Hiacinthus is.

Wie van ons, ô jonge herders!
Ooit dees schoone bloemen plukk',
Zie, al 't geen men vind op de aarde:
Zinloosheid en ongeluk.

Aan Laura.

Hoe, schoone Laura! dus verstoord,
Daar 'k u een kuschje heb gegeven!
Och, heb ik door een kuschje dan
U zo vergramd en zo misdreven?

Met welk een' bozen, strengen blik
Ziet gy bestraffend op my neder!
Wel nu, mishagt u 't kuschje zó,
Kom, Laura! geef het my dan weder.

Aan myne geliefde.

ô Gy, van wie het lot myns levens
Geheel afhankelijk is, geliefde van myn hart!
Gy zyt de bron myns heils en van myn' ramspoed tevens:
Gy droogt myn schreijend oog, en 't weent door uvan smart!

Hoe gaêdloos is myn heil, myn waarde!
Daar gy myn reine min met reine min beloont!
Wat folterende ramp haalt by myn' ramp op de aarde,
Daar dwang de min weêrstreeft, die in ons harte woont!

Hoe juigch ik by het zoet herdenken
Dat my het hart behoort van haar, die 't myn' bezit!
Hoe weene ik als ik wreed ons beider heil zie krenken,
Daar gy my word ontzegd, die ik zo teêr aanbid!

Ach, was myn zoet en smartvol leven
Geheel aan 't heil verknocht of gantsch beweeneenswaard!
Zag ik myn tedre liefde ook slechts door u weêrstreven,
Of wierd myn min bekroond door uw bezit op de aard!

Dan zou 'k het wenschlykst heil verwerven,
Of spoedig wrocht de dood een einde aan myn verdriet;
Maar thans, daar gy my mint, belet dit heil my 't sterven,
En, daar 'k u niet bezit, smaak ik het leven niet!

Zeg, dierbaar meisje! zal myn smarte
In 't eind' door myne vreugde eens overwonnen zyn?
Of zal het bly gevoel, dat gy myn minnend harte
Door uwe liefde baart, eens zwichten voor myn pyn?

Neen, hoe ook 't wreede lot ons grievede,
Kom, hopen wy, vrindin! op 't eind' van onzen druk.
Hy, die ons lot bestiert, wrocht niet de tedre liefde
Tot onzen ramp op de aard', maar wel tot ons geluk.

En zou hy dan aan ons, wreedäartig,
De tedre minnedrift tot smart verstreken doen?
Neen, wanhoop aan ons heil was hoogst bestraffenswaardig,
Daar God de liefde wrocht, die wy voor eeuwig voên.

Wat zoete hoop weêrhoud myn zuchten!
Wat vreugde lagcht my aan, schoon uit een verr' verschiet!
Wy vinden eens het heil, dat thans ons schynt te ontvlugten,
En 't zal te zoeter zyn ná 't uitgestaan verdriet.

Aan Rozinde.

ô Gy, die u van elk doet minnen,
En echter niemant mint;
Gy, die het stugste hart kunt winnen,
En die men nooit verwint,
Hoe kunt ge in ieder liefde kweeken,
Daar steeds uw voorbeeld elk de stugste koelheid toont;
Hoe kunt ge in ieders hart onbluschbaar vuur ontsteken,
Daar in uw eigen hart volstrekt geen brandstof woont?

Silvius en Atia.

Kom, lieflyke Atia! kom nader;
Zet naast uw' Silvius op 't malsche gras u neêr;
De schoonheid der natuur, uw lieflyk schoon te gader,
Verrukke en stree! my keer op keer.

Wat treffende avondstond, myn waarde!
Hoe gul spreid thans natuur haar schoonheid ons ten toon!
'k Smaak alle vreugde saam, die ooit zich samenpaarde:
Uw schoon by al dit treffend schoon!

Zie ons de boomen zorglyk dekken,
Die 't plaatsje kennen doen, waar ik u daaglyks vind;
Wy zien hen ons, desdaags, ten schut voor 't zonlicht strekken,
Nu schutten ze ons voor d'avondwind.

Zie achter onze zitplaats neder:
Hoe spiegelt, myn vrindin! de maan zich in den vliet!
Hoor hoe de blanke stroom, al kabblend heen en weder,
Zyn' toon paart aan der voglen lied!

Hoor 't blyde pluimgedierte zingen:
Het zingt de goden dank, eer 't zich ter rust begeeft;
Hoe streelend is hun zang! Treedt toe, ô sterfelingen!
En ziet wat zoet de godsdienst heeft!

Kom, slaan wy de oogen op de weiden,
Bekoorlyke Atia! die wy rondöm ons zien;
Zie, zie alöm de maan een' flauwen glans verspreiden,
En onze liefde en de aard' bespiën.

Zie hoe het grasbloempje, allerwegen,
Zich boven 't gras verheft, zo verre ons oog zich strekt!
't Is als een goudgeel kleed, dat, over de aard' gelegen,
De tedre plantjes zorglyk dekt.

Wat treffende avondstond, myn waarde!
Hoe plegtig is natuur, hoe streelend en hoe schoon!
Wat eerbied heerscht alöm! 't bid alles thans op de aarde...
Kom, bidden wy dan ook de goön!

Och, hoe gevoelig is myn harte
In dit zo zalig uur! wat klopt het dankbaar, bly!
Doch 't geen my thans verheugt, dit baarde my slechts smarte,
Ware Atia niet aan myn zy'.

Tersander.

Myn Nina, naauwlyks vyftien jaar,
Is al myn vreugd en lust.
Wat blydschap smaak ik als myn mond
Haar kusschend mondje kuscht!

Van all' de spellen myner jeugd
Streelt geen zó zeer myn' zin
Als 't geen dat ik met Nina speel,
't Is 't zoete spel der min.

Dat vry myn moeder knorre en kyv',
Daar 'k steeds by Nina ben;
'k Ontvlugt haar byzyn echter nooit,
Waar 'k al de vreugd van ken.

Zy zegt my, 'k ben naauw' zestien jaar,
En dat volstrekt een kind
De dwaasheid niet het minste voegt
Dat hy een meisje mint.

Zou liefde dan een dwaasheid zyn?
Neen, zeker, 't is niet waar!
Myn hart gevoelt het tegendeel
In Ninaas byzyn klaar.

En, schoon 't een dwaasheid wezen mogt,
Wat kan het my toch schaên?
Is dan de jeugd niet best geschikt
Om dwaasheid te begaan?

Zerbyn en Lucette.

Eens kwam, in het veld, Zerbyn
Jeugdige Lucette tegen,
Die naar hare woning trad,
Bang voor onweêr en voor regen.

‘Waar, Lucette! spoed gy heen,
Gantsch, zo 't schynt, door vrees bevangen?’-
‘Ziet gy dan, myn vrind Zerbyn!
Gints die onweêrsbui niet hangen?’

Hy, die lust tot twisten had,
Wilde 't meisje wederspreken:
'Hoe!' dus sprak hy: 'hoe! gy droomt;
'k Zie volstrekt geen onweêrsteeken.'

'Niet, Zerbyn? en ik verwed
All' myn schapen straks 'er onder,
Dat we een' regen zullen zien,
Die verzeld zal gaan van donder.'

'En, Lucette! 'k zeg noch eens,
Gy zult onweêr zien noch regen.
Gy verwed uw kudde dan?
Ik verwed myzelv' 'er tegen.'

Daadlyk stak de wind reeds op;
Bliksemstralen, donderslagen
Snorden door het luchtruim heen,
By 't geraas der regenvlagen.

't Meisje liep al gillend heen,
En de herder volgt haar schreden;
Hy trad ook de woning in,
Die hy haar zag binnentreden,

'Och, Lucette!' zegt hy thans:
'k Heb de weddingschap verloren;
U, die haar gewonnen hebt,
Moet ik altoos toebehooren!'

'k Ben te vreden, vrind Zerbyn!
Daar gy slechts my hebt zien winnen;
'k Schenk u aan uzelv' te rug...
Hoe, wat zou 'k met u beginnen?'

'Neen, Lucette! ik wil volstrekt
't Geen u hoort u niet ontvremen:
'k Had uw schapen wis aanvaard,
Gy moet dus Zerbyn ook nemen.'

‘Maar ik wil niet!’ - ‘Ik wil wel,
Schoon 't u streele of moog' verstoren,
Ik ben de uwe, lieve meid!
'k Heb de weddingschap verloren.’

‘Maar, Zerbyn! wat plaagt gy my!
'k Schenk u aan uzelfen weder.’ -
Neen, Lucette! 'k ben het kwyt:
Zie de storm stort loeijend neder!

Slechts der goden wil, vrindin!
Deed het wedden ons beginnen:
Zy, zy zonden 't onweêr af,
Slechts opdat gy my zoud winnen.

‘Kant u tegen hen niet aan
Ik ben de uwe, zonder smarte...’
Zy verstaat hem, bloost, en zinkt
In zyne armen, aan zyn harte.

Mylon.

'k Telde zes of zeven jaartjes
En behaagde aan ieder toen.
'Aartig knaapje!' riep elk meisje:
'Aartig knaapje! geef me een' zoen.'

Ik was bang voor lieve meisjes.
Och, 'k zie thans myn dwaasheid klaar!
Wilde een meisje toen my kusschen
Gillend zelfs ontvlood ik haar.

Heden tel ik agttien jaren:

'k Min thans lieve meisjes teêr:

Ik wil gaarne thans haar kusschen,

En ik vraag 't haar keer op keer.

Doch, zodra 'k haar aan wil vatten,

Gillen en ontvlieden zy.

Eertyds vreesde ik voor de meisjes,

En zy vreezen thans voor my.

Aan de liefde en de meisjes.

U, ô liefde, en schoone meisjes!
Zy myn tedre kunst gewyd;
U, die van myn zwakke zangen,
Als van de aarde, 't leven zyt.
'k Heb, in myne flaauwe schetsen,
Meest u naauw aan een gepaard;
Meisje en liefde, saamverbonden,
Zyn alleen bezingenswaard'.
Aan de zy' van myn geliefde
Voel ik welk een schat het zy
In één meisje saam te vinden
Streelend schoon en min daarby!
Dat door liefde steeds het harte
Van het meisje word' bestierd:

Schoonheid is niet langer schoonheid
Als de koelheid haar ontsiert.
't Meisje-alleen heeft geen vermogen,
Liefde - alleen bezit geen magt;
Liefde schenkt het meisje schoonheid,
't Meisje schenkt de liefde kracht,

Evander en Koriska.

Evander en Koriska.

De boschgod Evander, verliefde op Koriska, de nimf des vliets. Sints duizende jaren stroomde haar water langs zyne boomen, en Boreäs huilende adem wierp sints duizende jaren het loof der bosschen in de beroerde golfjes neder. Toen de noordewind Orithija door een' verschrikkelyken storm aan Erechtheus ontvoerde, wierp hy in zulk eene menigte de takken in den vloed, dat de weêrspannige Koriska den verbaasden Evander in de armen ylde, en hem hare wederliefde zwoer, als hy verhoedde dat Boreäs haren vliet door de vallende takjes dempte. Dadelyk baggerden de saters den stroom, die helderer vloede dan te voren. Boreäs verwierf Orithija, Evander verwierf Koriska, en Amor verwierf eene dubbele zege.

De Idaïsche godin tooide de boomen in nieuw praalgewaad, en Zefirus krulde zagtjes de voortspoelende golfjes. De saters trokken het onkruid uit den grond en zochten de dorre bladen van de aarde; zy bogen de jonge takken tot een, en sierden die met gouden appelen, Hesperus dochters ontroofd. De najaden groeven in fraaije bogten den grond, en de vliet stroomde in ronde kringen, in slingerende takken, door het geheele bosch. De driäden tooiden de boomen met bloemen, en Flora sierde de aarde met rozen, aan den voet der zware stammen.

De boksvetige saters vatten de schuwe najaden by den arm en liepen met haar alle de bosschen, alle de

oevers af. Zy nodigden alle de boschgoden, alle de nimfen der vloeden, op het trouwfeest van Evander en Koriska. ‘Lyeus,’ riepen zy uit, zal 'er den beker vullen met Cyprieschen wyn, de Ambrozia der goden gelyk.’

Daar stroomde een gantsche zwerm naar Hymens offerplaats heen. De saters bestrooiden de gelieven met loof der boomen, de najaden besprengden hen met koelend vocht.

‘Daar is de ruige Faunus!’ riepen de dartele najaden uit, en trokken hem by den baard, en knepen hem in de spitse ooren. ‘Pan! speel ons een deuntje, op uwe fluit,’ riep de menigte. ‘Pan! weiger ons het niet,’ riepen de najaden ‘of wy verwarren onze linten in uwe hoornen en sleepen u door het zand. Pan! plaats u aan dezen pynboom, en speel ons een deuntje.’

Pan wilde een' hoogen toon nemen en zong van het monster Scilla, aan de rots vastgewassen; hy zong van de lange halzen en de vreesselyke drakenkoppen van het monster; hy zong van den Thebaanfchen Amsion en van zyne gade, Niobé; van Belleroson en zynen grootvader Sicyfus: ‘Weg,’ riepen sater en najade, ‘zing ons van Venus, zing ons van Bacchus; zing ons Evander en zyne bruid, Koriska.’

‘Evander! Koriska!’ weêrgalmde de menigte, en zong van Hymen en de liefde.

Daar vertoonden zich eensklaps de tygers van Bacchus, die, in het bosch, hunne woestheid schenen te hernemen: zy trokken hem op zynen wagen voort, en voerden hem in het midden der feestelingen. Verschgeplukte wyngaardranken versierden zyne stompe hoornen,

nen, en zyne schouders waren door het bonte vel bebek. Hy zwaaide zyn' staf met de linkerhand, vrolyk, om zich heen, en bood met den rechter den Cyprieschen wyn. 'Daar is Lyeus,' riepen de saters! 'Lyeus!' herhaalde de menigte, 'Evan! Evoë!'

Bacchus wierd door Silenus gevolgd. Buitelend rolde hy zich in het gewoel en zyn ezel volgde hem met lome stappen. De najaden traptten op den klimöp, die zich, in het rollen, van den bollen kop ontzwochtelde, en Silenus hield zich den buik vast, in het uitsporig lagchen. De saters pakten hem op, zetten hem ruggelings op zynen ezel, en jaagden en zweepten het lome dier. Silenus schaterde, schreeuwde, en buitelde weder op den grond. Hy slingerde zich om de dunne beentjes der najaden, die gilden en smeekten. 'Oude dronkaart!' riepen de jaloersche saters, en rolden hem tot aan de voeten van Faunus. Pan speelde een deuntje, en Silenus goot hem den lekkeren most in den dorstigen mond.

Nu naderde een geheele stoet van schoone nimfen. Het waren de oreäden der bergen, de limoniäden der beemden, de nereïden der zeeën en de napeën der dalen; by haar voegden zich alle de driäden en hamadriäden der bosschen, en allen verëenden zich met de najaden der vloeden.

Eensslags waassemde een liefelyke geur in het ronde. Zefirus bewoog zagtjes de bladen, en de bloemen huppelden op hare stelen. Alles was stil, alles zag verlangend om zich heen. Het was Venus. Geen bedeksel ontsierde hare leden; hare bekorelykheden zyn haar praalgewaad. Twee sneeuw witte duiven trokken haar' luchtigen wagen; de brandende fakkel hield

zy in hare hand, en met den rechtervoet drukte zy eene harde schilpad. Cupido zweefde aan hare zyde: hy fladderde, vlug, de kleine vleugels, en de pylenkoker schudde op zyn' rug; hy mikte, lagchend, op de schoone nimfen, die zich, bloode, achter de saters verborgen.

Alles was in diepe aandacht opgetogen; eene stille ontroering beheerschte allen. Cytheréa trad van haren wagen en schonk Koriska eenen gouden sluijer en onverwelkbare bekorelykheden. 'Hier,' riep Cupido, schertsend: 'myne moeder schenkt u weinig, Koriska! hier hebt gy een' myner pylen; bekorelykheden boeijen kortstondig: hier hebt gy een' myner pylen! druk hem Evander stadig in de open wonde.'

Daar bewogen zich de kletterende golfjes des vliets, met liefelyker gemurmel; de kruidjes ontloken aan den groenen oever en bogen zich over naar den vliet. Neptunus gade genaakte, Nereus dochter, Thethis zuster, de schoone Amfitrite. Eene menigte van dolfynen en tritons zweefde langs den stroom, en duikelde zich 'er in neder. Hunne blazende monden bezielde de kromme horens en de echoos weêrkaatsten hunne tonen tot aan het einde van het bosch. Amfitrite was in hare schoone schelp gezeten, en twee moedige rossen trokken, snuivende, dien wonderen wagen door den vloed. Haar gouden sluijer golfde achteloos langs haar heenen, en een' paerlen scepter zwaaide zy met de hand. De najaden kuschten den grond, dien zy zou betreden, en Koriska vloog van Evanders zyde en boog zich voor den scepter van Amfitrite. Alles zong een' lofzang ter eere van Venus en Amfitrite. Alles zong koorgezangen ter eere van Bacchus en Amor; en de namen van Evander en Koriska weêrgalmden tot de lucht.

Nu wilde Evander spreken en alles zweeg eerbiedig stil, en luisterde geduldig. Evander boog zich voor Venus en Amfitrite, en omhelsde Koriska voor beider oogen.

‘Godinnen!’ riep hy uit, ‘dat uw toorn my treffe, zo ik immer myn heil vergete en Koriska koelzinnig aanschouwe. De zeegodin verleene geen druppel vochts aan myne verdroogende bosschen, en de moeder der min ontbrande myn hart in onbeantwoorde liefde!’ ‘Dat myn vloed verdrooge en Kupidoos pylon my dooden,’ riep Koriska, ‘zo ik Evander vergete.’

Daar vloog het schoone paar naar Hymens outer en drukte elkanders handen in één. Allen vlogen hen na en schaarden zich in een' uitgestreken kring óm de offerende gelieven. Eensslags vertoonde zich, in eene wolk, aan de onbenevelde lucht, Juno: zy had een' der bliksems van Jupiter in handen, en wierp dien op het altaar en ontstak het offer.

‘Welk eene verrukking! welk eene betoovering!’ riep de menigte: ‘zyn wy op Cyprus, zyn wy op Pafos, of Gnidos vervoerd?’ Een ontelbare zwerm goudkleurige vogelen zweefde in het rond en zong eene kwynende minnegroete; de tritons paarden hunne speeltuigen aan het gezang, en de voeten der nimfen bewogen zich, onwillig, tot een' huppelenden dans. De lucht wierp eene balsemende frischheid naar beneden en de aarde was met rozen bestrooid; de vliet scheen gestolt, doch bruischte met zagt gemurmel; de boomen schudden hun jongste loof op de hoofden der gelieven, en Zefir blies 'er kransjes van, die, door de krullende haren gevlochten, de jeugdige schedels liefelyk versierden. Het gantsche bosch scheen eene

lustwarande te zyn, en de boomen neigden zich tot lommerryke priëelen. ‘Welk eene verrukking! welk eene betoovering!’ riep de menigte: ‘zyn wy op Cyprus, zyn wy op Pafos, of Gnidos vervoerd?’ ‘ô Myn Evander!’ riep Koriska. ‘ô Myne Koriska!’ riep Evander, en de echoos baauwden door gantsch den omtrek: ‘Evander! Koriska!’

‘Hier!’ riep Bacchus, en zyne tygers trokken hem voort tot by het altaar. ‘Hier!’ riep hy, en zwierde den schuimenden pokaal in het ronde. ‘Hier is Cypriesche wyn! Drinkt onbekrompen! Dat Silenus den ledigen beker vulle, en allen den vollen beker ledigen. Hier is Cypriesche wyn!’ Allen klonken en dronken en zwierden en riepen: ‘Evander en Koriska!’

Silenus schonk rond, den saters een' halven, de nimfen een' vollen beker: voor ieder teug vergde hy de meisjes een' kusch, en hy kreeg klapjes van de blanke handjes. ‘Ik vang een' wedloop aan met de vlugste der meisjes uit den kring,’ riep hy uit: ‘wie my inhaalt zal ik trouwen.’ Alle de nimfen lagchten en liepen hem na, en vlogen hem vooruit. De wedloop wierd algemeen. De saters snelden door de bosschen, en weken voor niets dan voor de zwevende nimfen. Het schoone paar mengde zich in het spel, en deelde in hetzelfde. Men besloot, langs onderscheiden wegen, naar het uitëinde van het bosch te snellen. De meisjes langs de eene, de knapen langs de andere zyde; het paar, dat zich het eerst ontmoette, zou zich omhelzen, en deze omhelzing het teeken der overwinning zyn. Men ging, men liep, men genaakte, en Evander en Koriska stortten elkaâr in de armen.

‘De vlugheid der schoone verwinnaars!’ riep Si-

lenus, en schonk den beker vol, en dronk dien in eene teug ledig; hy schonk dien weder vol, en hefte hem in de vette hand omhoog, en liet 'er de nimfen naar springen. Als zy den beker vatten wilden, draaide zich Silenus in de rondte, totdat hy ter aarde viel en de wyn hem in het aangezicht stortte. Ieder knaap greep ras een meisje om het middel, en draaide met haar, zwevende, rond. Zy, die het langste draaiden, zouden verwinnaars zyn. Het waren Evander en Koriska.

Duizend spellen, door Silenus ingesteld, volgden ras op elkander. Men danste, men zong, en wierp de werpschyf in de lucht. In alles overwon Evander en Koriska. Eindelyk zochten de saters de drooge takjes van den grond en sneden 'er pylen van, en deelden 'er de nimfen van mede. Men schoot. 'Ik speel meê!' riep Kupido, en spande den boog, en trof de nimfen, en menig sater verborg den boksvoot en verbad de stugge schoonen.

Wie naderen ginds, met statigen tred, en lagchend wezen? het zyn de vlugste saters, het zyn de schoonste nimfen. Wat torsschen zy op den blanken schouder? het is eene groene baar. Zingend komen zy nader en zetten het kunstiggewerkt gevaarte voor Evanders en Koriskaas voeten. 'Treedt 'er op, en zet u neder, jeugdige echtgenooten!' riepen de saters, 'opdat wy u torsschen, opdat wy u naar het bruilofssleger voeren.' Evander tilde Koriska op de baar, en zette zich aan hare zyde. Kupido zweefde voor hen heenen, en allen volgden, zelfs Venus en Amfitrite. De saters droegen het minnend paar naar een lagchend priëel, in het midden van het bosch uit verschgeplukt loof gevormd; een leger van bloemen was in het mid-

den van het priëel gespreid, en welriekend kruid overdekte hetzelfde boogsgewyze. De schoone echtelingen traden van de draagbaar en een rozenkleurige blos overdekte Koriskaas wangen

Silenus vulde weder den beker en bood hem de menigte aan. Lyeus zelf schonk voor Evander en Koriska. Faunus speelde een' vluggen minnezang; de tritons blaasden op hunne horens en alle de nimfen zongen liefelyk. Venus bestrooide het bloemenleger met mirthen, en Amfitrite vormde zagtruischende springbronnen rondom het priëel. Alles spande Evanders zintuig hooger, en deed Koriska een' kwynenden gloed uit de schoone oogen tintelen. Venus leide het jonge paar naar het bruiloftsleger en Cupido kuschte Koriskaas wangen. Een gloeiende minnelust bevong den hygenden Evander, die de bevende Koriska zagtjes op de geurige bloemen nederlei, en haar met brandende kusschen overlaadde. Venus trok hare brandende fakkel te rug, maar de schalksche Amor zwaaide de zyne een paar maal over de bedwelmde gelieven heen, en de nimfen wendden, met weêrzin, de zedige oogen van dit betooverend tooneel. Amfitrite trad in hare schelp, en de snuivende rossen voerden haar naar het vlak der baren; Venus wierd door de zwevende duiven naar Cyprus gevoerd; Bacehus zweepte zyne tygers voort; Pan verborg zich in het pynbosch, en de saters en de nimfen verdeelden zich in vertrouwelyke groepen in de bosschen van Evander. Silenus ging het laatst en zag honderd keeren naar het bekorelyk priëel om, en vertrok, schaterend lagchende. De echoos weêrgalmden noch den anderen dag de namen van Evander en Koriska door den onmeetbaren omtrek der bosschen.